

Rolnummer 5649
Arrest nr. 102/2014 van 10 juli 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 109 van het decreet van het Waalse Gewest van 30 april 2009 « tot wijziging van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning en het decreet van 11 maart 2004 betreffende de ontsluitingsinfrastructuur voor economische bedrijvigheid », gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, F. Daoût en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest nr. 223.625 van 29 mei 2013 in zake de bvba « Fernandez-Grandjean » tegen de stad Luik en het Waalse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 6 juni 2013, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is de interpretatie van artikel 109 van het decreet van 30 april 2009 volgens welke de inwerkingtreding van een bevoegdheidsregel, namelijk artikel 114 van het WWROSPE, voor onbepaalde tijd zou worden uitgesteld, met als enige beperking de datum waarop een vergunningsaanvraag is ingediend, bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een aanvraag tot afwijking die in 2012 is ingediend en behandeld, door het college zal worden behandeld, terwijl een aanvraag die jaren geleden is ingediend maar het voorwerp heeft uitgemaakt van een nietigverklaring door de Raad van State of van een intrekking van de handeling, datzelfde jaar zal worden behandeld door de gemachtigde ambtenaar, terwijl niets nog dat verschil in behandeling onder bestuurden die met een op hetzelfde ogenblik te beslechten vergunningsaanvraag worden geconfronteerd, verantwoordt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de bvba « Fernandez-Grandjean », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. C. Brûls en Mr. L. Dehin, advocaten bij de balie te Luik;
- de stad Luik, vertegenwoordigd door haar gemeentecollege, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Henry en Mr. N. Van Damme, advocaten bij de balie te Luik;
- het Waalse Gewest, vertegenwoordigd door de Waalse Regering, in de persoon van de minister van Leefmilieu, Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Hendrickx, advocaat bij de balie te Brussel.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de stad Luik;
- het Waalse Gewest.

Op de openbare terechtzitting van 21 mei 2014 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. L. Dehin, tevens *loco* Mr. C. Brûls, voor de bvba « Fernandez-Grandjean »;
 - . Mr. K. Lejeune, advocaat bij de balie te Luik, *loco* Mr. P. Henry en Mr. N. Van Damme, voor de stad Luik;
 - . Mr. F. Krenc, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. B. Hendrickx, voor het Waalse Gewest;
- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en R. Leysen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 8 juli 2008 wordt door J. Borrás bij het gemeentebestuur van Luik een aanvraag ingediend voor een stedenbouwkundige vergunning die een afwijking van het gemeentelijk plan van aanleg bevat. In de loop van het openbaar onderzoek dient de bvba « Fernandez-Grandjean », verzoekende partij voor de verwijzende rechter, bij de gemachtigde ambtenaar die belast is met het onderzoek van de aanvraag tot afwijking, een bezwaarschrift in dat laattijdig wordt verklaard.

De gemachtigde ambtenaar verleent een gunstig advies op verslag van het gemeentecollege, dat de vergunning uitreikt.

Op verzoekschrift van de bvba verklaart de Raad van State die beide beslissingen nietig. Ingevolge die nietigverklaring hervat het gemeentecollege de behandeling van het dossier en bezorgt het een nieuw verslag aan de gemachtigde ambtenaar, die de gevraagde afwijking toekent. Het college reikt een nieuwe vergunning uit.

De verzoekende partij voor de verwijzende rechter vordert opnieuw de nietigverklaring van die beide akten.

In dat kader is het dat de hierboven weergegeven prejudiciële vraag is gesteld.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. In haar memorie stelt de verzoekende partij voor de verwijzende rechter vast dat de beslissing om af te wijken van het gemeentelijk plan van aanleg door de gemachtigde ambtenaar is genomen op verslag van het gemeentecollege.

Het decreet van het Waalse Gewest van 30 april 2009 « tot wijziging van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning en het decreet van 11 maart 2004 betreffende de ontsluitingsinfrastructuur voor economische bedrijvigheid » (hierna : het decreet van 30 april 2009) wijzigt echter, bij artikel 71 ervan, artikel 114 van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw, Patrimonium en Energie (hierna : WWROSPE) en behoudt aan het gemeentecollege het recht voor om « bij wijze van uitzondering » de afwijkingen toe te kennen die betrekking hebben op de gemeentelijke stedenbouwkundige reglementen, de gemeentelijke plannen van aanleg en de verkavelingsvergunningen.

A.1.2. Volgens de verzoekende partij voor de verwijzende rechter zijn de bepalingen die de materiële regels betreffen, inclusief die met betrekking tot de bevoegdheid van de steller van de akte, onmiddellijk van toepassing.

Aangezien de bevoegdheidskwestie van openbare orde is, zou de in artikel 109 van het decreet van 30 april 2009 bedoelde term « behandeling » in zijn strikte interpretatie moeten worden genomen en zou hij slechts de maatregelen voorafgaand aan het nemen van een beslissing en bijgevolg alleen de procedureregels, met uitsluiting van de materiële regels, kunnen betreffen.

Elke andere interpretatie van artikel 109 zou in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel, in zoverre zij tot gevolg zou hebben een aanvraag tot afwijking te onderwerpen aan een instantie die in beginsel sinds jaren niet

langer bevoegd is, terwijl een identieke aanvraag die later is ingediend en op hetzelfde ogenblik wordt onderzocht, door een tweede instantie zou worden onderzocht.

A.1.3. Volgens de verzoekende partij voor de verwijzende rechter zou een bepaling die oorspronkelijk ten doel heeft de rechtszekerheid tussen twee opeenvolgende wettelijke regelingen in te stellen, uiteindelijk de rechtsonzekerheid vergroten veeleer dan haar te verminderen.

A.2.1. Het Waalse Gewest stelt in zijn memorie vast dat het objectief redelijk lijkt ervan uit te gaan dat een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning waarvan het bericht van ontvangst dateert van vóór de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen verder moet kunnen worden behandeld op grond van de regeling die van toepassing was vóór de inwerkingtreding van die bepalingen, omdat anders aan het decreet een draagwijdte wordt toegekend die het niet heeft.

Het ontbreken van een overgangsbepaling zou impliceren dat vergunningsaanvragen die op een precieze datum zijn ingediend, naar gelang van het ogenblik van hun behandeling, zouden zijn onderworpen aan verschillende bepalingen die op het ogenblik van de indiening van de aanvragen niet bestonden en door de bestuursorganen niet gekend zouden zijn, hetgeen met het rechtszekerheidsbeginsel onverenigbaar zou zijn.

A.2.2. Het Waalse Gewest voegt eraan toe dat het door de verzoekende partij voor de verwijzende rechter aangeklaagde verschil in behandeling gebaseerd is op een objectief criterium, namelijk de datum waarop het bericht van ontvangst van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning is uitgereikt. Dat bericht van ontvangst biedt de bestuursorganen immers de mogelijkheid de procedure en de bepalingen die op hun aanvraag van toepassing zullen zijn, met zekerheid te kennen.

A.2.3. Het Waalse Gewest preciseert ten slotte dat indien de nieuwe bepalingen voor de bestuursorganen gunstiger zouden blijken te zijn, zij een nieuwe vergunningsaanvraag zouden kunnen indienen, die aan de nieuwe bepalingen zou zijn onderworpen.

A.3. Zich baserend op de rechtspraak van het Hof, betoogt de stad Luik in haar memorie dat het door de verzoekende partij voor de verwijzende rechter aangeklaagde verschil in behandeling door relevante redenen verantwoord is, aangezien de doelstelling van de overgangsbepalingen erin bestaat de overgang van de ene regelgeving naar de andere te vergemakkelijken door de bepalingen die van toepassing zijn op een project in behandeling niet te wijzigen.

De onmiddellijke toepassing van de nieuwe bepalingen zou, enerzijds, voor de bestuursorganen impliceren dat de behandeling van hun aanvragen wordt vertraagd en zou, anderzijds, bij de overheden aanzienlijke kosten impliceren wegens de talrijke behandelingen die voor de in behandeling zijnde aanvragen moeten worden overgedaan. Een dergelijke onmiddellijke toepassing van nieuwe bepalingen zou eveneens een bron van rechtsonzekerheid zijn.

A.4. In zijn memorie van antwoord herhaalt het Waalse Gewest de argumentatie die in zijn memorie is uiteengezet en, verwijzend naar de rechtspraak van de Raad van State, onderstreept het dat het criterium van onderscheid objectief en relevant is, en dat de toepassing van de overgangsregeling onvermijdelijk is door de noodzaak de rechtszekerheid van de bestuursorganen te waarborgen.

A.5.1. In zijn memorie van antwoord betoogt de stad Luik dat het argument van de verzoekende partij voor de verwijzende rechter volgens hetwelk het gebruik van de term « behandeling » slechts naar de procedureregels zou kunnen verwijzen, niet kan worden gevolgd.

In de bepaling wordt immers gepreciseerd dat de behandeling moet worden voortgezet op grond van de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van het decreet, zonder een onderscheid te maken tussen de formele en de materiële regels. De stad Luik is van mening dat de interpretatie van de verzoekende partij voor de verwijzende rechter volgen, erop zou neerkomen een onderscheid in te voeren waarin de wetgever niet voorziet.

Volgens haar blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State alsook uit de parlementaire voorbereiding van verscheidene Waalse decreten dat de bedoeling van de wetgever om zowel de procedurele als de materiële regels te beogen, duidelijk is.

A.5.2. Ten slotte zou het argument volgens hetwelk een rechtsonzekerheid zou ontstaan uit het feit een aanvraag tot afwijking voor te leggen aan een instantie die voortaan niet bevoegd is, niet relevant zijn aangezien, zelfs na de hervorming van het WWROSPE door het decreet van 30 april 2009, de gemachtigde ambtenaar een centrale speler in de procedures inzake ruimtelijke ordening blijft.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op artikel 109 van het decreet van het Waalse Gewest van 30 april 2009 « tot wijziging van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning en het decreet van 11 maart 2004 betreffende de ontsluitingsinfrastructuur voor economische bedrijvigheid » (hierna : het decreet van 30 april 2009), dat op het ogenblik van het aan de verwijzende rechter voorgelegde geschil bepaalde :

« Elke aanvraag voor een stedenbouwkundige, een verkavelingsvergunning of een wijziging van de verkavelingsvergunning waarvan het bericht van ontvangst dateert van voor de inwerkingtreding van dit decreet, wordt verder behandeld op grond van de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van dit decreet en iedere toegekende stedenbouwkundige, verkavelingsvergunning of wijziging van de verkavelingsvergunning vervalt in voorkomend geval op grond van de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van dit decreet ».

B.2.1. Het decreet van 30 april 2009 heeft verscheidene bepalingen van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw, Patrimonium en Energie (hierna : WWROSPE) gewijzigd, waarbij met name de beslissingsbevoegdheid met betrekking tot de afwijkingen van de gemeentelijke plannen van aanleg van de gemachtigde ambtenaar werd overgedragen naar het gemeentecollege.

Het vroegere artikel 114 van het WWROSPE bepaalde immers :

« Voor elke vergunningsaanvraag die de toepassing van de bepalingen van deze afdeling inhoudt, kan de Regering of de gemachtigde ambtenaar uitzonderlijkerwijs afwijkingen toestaan, op voorwaarde dat ze vooraf wordt onderworpen aan de door de Regering bepaalde bijzondere maatregelen van openbaarmaking, alsmede aan de terinzagelegging bedoeld in artikel 4, eerste lid, 3° ».

Het is als volgt vervangen bij artikel 71 van het decreet van 30 april 2009 :

« Voor elke vergunningsaanvraag die de toepassing van de bepaling van deze afdeling inhoudt, kunnen bij wijze van uitzondering één of meerdere afwijkingen worden toegekend voor zover de aanvraag vooraf onderworpen werd aan de bijzondere bekendmakingsmaatregelen bepaald door de Regering, evenals aan de inzage bedoeld in artikel 4, lid 1, 3°.

Na voorafgaandelijk advies van de gemachtigd ambtenaar verleent het gemeentecollege elke afwijking die uitsluitend betrekking heeft op de voorschriften van een gemeentelijk stedenbouwkundig reglement, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning, evenals op de voorschriften van een bebouwingsvergunning bedoeld in artikel 88, § 3, 3°, behalve indien de aanvraag betrekking heeft op handelingen en werken zoals bedoeld in artikel 127, § 1.

In de andere gevallen wordt elke afwijking door de Regering of de gemachtigd ambtenaar toegekend ».

B.2.2. De memorie van toelichting bij het decreet vermeldt :

« Een andere wijziging ten gronde strekt ertoe aan de gemeentecolleges meer bevoegdheden te delegeren inzake stedenbouwkundige vergunning en afwijking van de plannen, bebouwingsvergunningen en reglementen op gemeentelijk niveau. In dat geval is de terreinkennis bepalend om de stedenbouwkundige integratie van het project te beoordelen. Die bepaling heeft geen weerslag op de administratieve praktijken van de gemeentelijke stedenbouwkundige diensten in zoverre de procedure voor de behandeling van de vergunningen niet wordt gewijzigd » (*Parl. St.*, Waals Parlement, 2008-2009, nr. 972/1, p. 4).

B.2.3. De aldus beschreven doelstelling nastrevend, heeft de decreetgever de gevallen waarin het gemeentecollege ervan was vrijgesteld de gemachtigde ambtenaar voorafgaandelijk te raadplegen, willen uitbreiden tot andere gevallen dan die van handelingen en werken van geringe omvang of wanneer de gemeente zich van instrumenten inzake ruimtelijke ordening heeft voorzien, waarbij hij de handelingen en werken die lokale impact hebben en waarvoor terreinkennis waardevol is, beoogt (*ibid.*, p. 27).

Die maatregel is als volgt verantwoord :

« Allereerst gaat het erom de in het decreet van 18 juli 2002 tot stand gebrachte logica voort te zetten, die erin bestaat de gemeenten meer te responsabiliseren door het voorafgaande eensluidende advies van de gemachtigde ambtenaar te schrappen. De ervaring leert dat de beslissingen van de gemeentecolleges beter gemotiveerd zijn dan in het verleden. Zoals reeds in herinnering gebracht, is sinds de inwerkingtreding van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de bevoegde overheid, in het kader van

de beslissingen met betrekking tot de vergunningsaanvragen, ertoe gehouden uitspraak te doen met inachtneming van de goede ruimtelijke ordening, de resultaten van de milieu-evaluatie van het project en Europese richtlijnen zoals het Europees Landschapsverdrag van Firenze van 20 oktober 2000, door het Waalse Gewest goedgekeurd op 20 december 2001.

Vervolgens past die hervorming in het kader van het in evenwicht brengen van de bevoegdheidsverdeling tussen de gemeenten en het Gewest. De hervormingen van artikel 127 van de laatste maanden gaan in de richting van een versterking van de bevoegdheid van de gemachtigde ambtenaar. Omgekeerd is het, ook gelet op niet alleen de steeds meer effectieve ondersteuning van het gemeentelijk optreden met diverse stedenbouwkundige documenten (plannen, schema's, stedenbouwkundige en leefmilieuverslagen, gewestelijke en gemeentelijke reglementen, ...), maar ook door een versterking van de competenties via met name de Gemeentelijke Adviescommissie voor Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit en adviseurs inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw (art. 12), mogelijk om aan de gemeenten ruimere bevoegdheden te geven.

Rekening houdend met de recente hervormingen waarbij het benadrukken van de gemeentelijke documenten inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, het installeren in elke gemeente van een participatieve instantie, hetgeen de Gemeentelijke Adviescommissie voor Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit is, en de ontwikkeling van deskundigheid bij het gemeentepersoneel door de subsidiëring van het in dienst nemen van een adviseur inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw wordt voorgestaan, is het nuttig gebleken het gemeentecollege, dat ertoe gebracht is uitspraak te doen over de aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning waarvan het voorwerp geen beoordeling door de gewestelijke overheid vereist, autonoom te maken.

Voor het overige dient ook de nadruk te worden gelegd op het feit dat het niet is omdat een vergunningsaanvraag is vrijgesteld van het voorafgaand advies - dat, dient eraan te worden herinnerd, geen eensluitend advies is - van de gemachtigde ambtenaar, dat de regels van de goede ruimtelijke ordening door het gemeentecollege bij zijn besluitvorming niet zullen worden toegepast. Met andere woorden, niets zegt dat, niettegenstaande de inachtneming van die regel van de verdubbeling, de vergunning voor een project door het gemeentecollege niet zal worden geweigerd om redenen van goede ruimtelijke ordening » (*ibid.*, pp. 28 en 29).

B.2.4. Wat de afwijkingen betreft, heeft de decreetgever echter het voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar willen handhaven, terwijl hij tegelijkertijd aan het gemeentecollege de beslissingsbevoegdheid toekent. Zo wordt in de parlementaire voorbereiding van het decreet over het ontwerp van wijziging van artikel 114 van het WWROSPE vermeld :

« De ontworpen artikelen reorganiseren het principe van de afwijking, waarbij rekening wordt gehouden met de volgende punten.

Allereerst voegen zij het geval van de bebouwingsvergunning in. Het ontworpen artikel 62 impliceert dat geen enkele afwijking ten opzichte van de stedenbouwkundige basisoptie van een bebouwingsvergunning kan worden toegestaan en dat alleen kan worden afgeweken van de globale architectonische optie en van de voorschriften van esthetische aard.

Elk stedenbouwkundig project dat afwijkt van de stedenbouwkundige basisoptie van de bebouwingsvergunning zou pas kunnen worden overwogen na de wijziging van de stedenbouwkundige optie van de bebouwingsvergunning.

Met uitzondering van de stedenbouwkundige optie, kan de afwijking slechts worden overwogen voor de voorschriften met reglementaire waarde van de verkavelingsvergunning of van de bebouwingsvergunning. Aangezien door de werking van het ontworpen artikel 92, tweede lid, van het Wetboek en van artikel 101, derde of vierde lid, van dit decreet, de voorschriften van de verkavelingsvergunning of van de bebouwingsvergunning de waarde van een stedenbouwkundig en leefmilieuverslag verkrijgen, kan de stedenbouwkundige vergunning bijgevolg worden toegekend, waarbij van die voorschriften wordt afgeweken, mits een behoorlijke motivering wordt gegeven.

Over het algemeen voegen zij in de behandeling van de afwijkingen de criteria in die afkomstig zijn uit het Europees Landschapsverdrag van Firenze van 20 oktober 2000, door het Waalse Gewest goedgekeurd op 20 december 2001.

Ten slotte kent het ontworpen artikel 63 de beslissing inzake afwijking van een gemeentelijk document voortaan toe aan het gemeentecollege en niet langer aan de gemachtigde ambtenaar, wiens voorafgaand advies echter vereist blijft. Die nieuwe toekenning aan het gemeentecollege strekt zich echter niet uit tot de globale architectonische optie van de bebouwingsvergunning, waarbij aan de gemachtigde ambtenaar de zorg wordt overgelaten om de samenhang van de vestiging en de afmetingen voor alle opeenvolgende aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning binnen de perimeter van eenzelfde bebouwingsvergunning op zich te nemen.

Het voorafgaand akkoord van de gemachtigde ambtenaar wordt gehandhaafd voor de aanvragen voor vergunningen die afwijken van een gewestelijk document » (*ibid.*, p. 30).

B.3. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 109 van het decreet van 30 april 2009 in zoverre dat tot gevolg heeft de toepassing van de vroegere bepalingen te handhaven voor de aanvragen tot afwijking die vóór de inwerkingtreding van het decreet het voorwerp hebben uitgemaakt van een bericht van ontvangst. Volgens de verwijzende rechter zou het voormelde artikel 109 een discriminerend verschil in behandeling onder bestuurden die met een op hetzelfde ogenblik te beslechten vergunningsaanvraag worden geconfronteerd, in het leven roepen in zoverre de beslissingsbevoegde overheid de ene keer het gemeentecollege, de andere keer de gemachtigde ambtenaar is, naar gelang van de datum waarop zij een vergunningsaanvraag hebben ingediend.

B.4.1. De verzoekende partij voor de verwijzende rechter betoogt dat de interpretatie die deze aan het in het geding zijnde artikel 109 geeft, verkeerd zou zijn. Met de termen « wordt verder behandeld » zou de in het geding zijnde bepaling immers alleen de maatregelen die

voorafgaan aan de besluitvorming kunnen beogen en niet de overheid die bevoegd is om uitspraak te doen. Artikel 114 van het WWROSPE zou bijgevolg zelfs op de vergunningsaanvragen waarvan het bericht van ontvangst dateert van vóór de inwerkingtreding van het decreet van 30 april 2009 toepassing moeten vinden.

B.4.2. Het staat in de regel aan het verwijzende rechtscollege om de bepalingen die het van toepassing acht, te interpreteren, onder voorbehoud van een kennelijk verkeerde lezing van de in het geding zijnde bepaling.

B.4.3. De verwijzende rechter vermeldt in verband met de interpretatie van de in het geding zijnde bepaling :

« Overwegende dat wordt aanvaard dat de door de Waalse decreetgever bij de wijzigingen van het WWROSPE herhaaldelijk gebruikte formule ‘ wordt verder behandeld ’ zijn wil uitdrukt om voor de beoogde aanvragen alle bepalingen van het WWROSPE te handhaven, zonder dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen procedureregels en materiële regels, met inbegrip van de regels inzake bevoegdheid om af te wijken of om te beslissen ».

B.4.4. Noch de tekst van het decreet zelf, noch de parlementaire voorbereiding ervan doen blijken dat de interpretatie die de verwijzende rechter aan artikel 109 van het decreet van 30 april 2009 geeft, kennelijk verkeerd zou zijn.

B.5. Bij gebrek aan bijzondere bepaling die een andere datum vaststelt, is artikel 114 van het WWROSPE, zoals gewijzigd bij artikel 71 van het decreet van 30 april 2009, in werking getreden op de tiende dag na de bekendmaking ervan in het *Belgisch Staatsblad*, dat wil zeggen op 12 juni 2009.

B.6. Het staat in beginsel aan de decreetgever te beoordelen of een decretale wijziging moet samengaan met overgangsmaatregelen teneinde rekening te houden met de rechtmatige verwachtingen van de betrokken personen en het komt hem toe te bepalen onder welke voorwaarden en binnen welke termijnen in het voordeel van die personen van de nieuwe bepalingen zal kunnen worden afgeweken.

Inherent aan een overgangsregeling is dat een onderscheid wordt gemaakt tussen personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van die regeling vallen en personen die betrokken zijn bij rechtstoestanden die onder het toepassingsgebied van een

nieuwe regeling vallen. Een dergelijk onderscheid houdt op zich geen schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet : elke overgangsbepaling zou onmogelijk zijn, indien zou worden aangenomen dat zulke bepalingen de voormelde grondwetsbepalingen zouden schenden om de enkele reden dat zij afwijken van de toepassingsvoorwaarden van de nieuwe wetgeving.

Overgangsmaatregelen moeten echter algemeen zijn en gebaseerd zijn op objectieve en pertinente criteria die verantwoorden waarom sommige personen tijdelijk maatregelen genieten die afwijken van de regeling die door de nieuwe norm is vastgesteld.

B.7. Te dezen berust het in de prejudiciële vraag bedoelde verschil in behandeling op een objectief criterium, namelijk de datum van het bericht van ontvangst met betrekking tot de aanvraag tot afwijking.

B.8. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de decreetgever om te beslissen dat de procedure die van toepassing is op de aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen moet worden gewijzigd door de bevoegdheid om over die aanvragen uitspraak te doen, te onttrekken aan de gemachtigde ambtenaar en haar toe te kennen aan de gemeentecolleges, die, volgens hem, over een betere terreinkennis beschikken.

Omwille van de rechtszekerheid kon de decreetgever redelijkerwijs aannemen dat de personen die vóór de inwerkingtreding van de nieuwe bepalingen een aanvraag tot afwijking hadden ingediend, ervan zouden uitgaan dat de procedure die op hen zou worden toegepast op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag van toepassing zou blijven gedurende heel de behandeling ervan en dit tot aan de eindbeslissing daaromtrent.

Bovendien kunnen de betrokkenen die willen dat de nieuwe regels, die zij gunstiger zouden achten, op hen worden toegepast, hun aanvraag intrekken en een nieuwe vergunningsaanvraag indienen.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 109 van het decreet van het Waalse Gewest van 30 april 2009 « tot wijziging van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, het decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning en het decreet van 11 maart 2004 betreffende de ontsluitingsinfrastructuur voor economische bedrijvigheid » schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 10 juli 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels